

- 1) dla poborowych przeznaczonych do odbycia zasadniczej służby wojskowej — z dniem przeznaczenia ich do tej służby,
- 2) dla żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową w kilku okresach — z dniem zwolnienia z jednostki wojskowej po odbyciu każdego okresu tej służby,
- 3) dla żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową w systemie obrony terytorialnej — z dniem rozpoczęcia odbywania tej służby,
- 4) dla żołnierzy rezerwy i studentów szkół wyższych oraz kobiet przeniesionych do rezerwy — z dniem doręczenia im karty powołania do odbycia ćwiczeń wojskowych (przeszkolenia wojskowego).

2. Fakt i datę przeznaczenia do odbycia zasadniczej służby wojskowej (ust. 1 pkt 1), zwolnienia z jednostki wojskowej (ust. 1 pkt 2) oraz rozpoczęcia służby wojskowej w systemie obrony terytorialnej (ust. 1 pkt 3) stwierdza wpis w książeczce wojskowej.

§ 3. 1. Zezwolenia na wyjazd za granicę udziela osobom określonym w § 2 ust. 1 pkt 1—3 wojskowy komendant rejonowy właściwy ze względu na ich miejsce pobytu stałego (zamieszkania) lub pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące, a osobom określonym w § 2 ust. 1 pkt 4 — wojskowy komendant rejonowy, który wydał im kartę powołania.

2. Zezwolenie na wyjazd za granicę wydaje się zainteresowanym na piśmie. Zezwolenie to powinno określać w szczególności imię, nazwisko, datę i miejsce urodzenia zainteresowanego, miejsce jego zamieszkania oraz termin ważności zezwolenia.

3. O wydaniu zezwolenia żołnierzowi odbywającemu zasadniczą służbę wojskową w systemie obrony terytorialnej wojskowy komendant rejonowy zawiadamia niezwłocznie właściwego dowódcę jednostki wojskowej.

§ 4. 1. W celu uzyskania zezwolenia na wyjazd za granicę osoby określone w § 1 obowiązane są przed wystąpieniem do właściwego organu administracji państwowej z wnioskiem o wydanie paszportu (wkładki paszportowej do do-

wodu osobistego) zgłosić się do właściwego wojskowego komendanta rejonowego z wojskowym dokumentem osobistym i kartą powołania.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do osób, które w chwili powstania obowiązku uzyskania zezwolenia na wyjazd za granicę posiadają już paszport (wkładkę paszportową do dowodu osobistego) albo zgłosiły wniosek o jego wydanie.

§ 5. Obowiązek uzyskania zezwolenia na wyjazd za granicę nie dotyczy osób wymienionych w § 1:

- 1) przekraczających granicę na podstawie przepustek wydanych w małym ruchu granicznym albo na podstawie przepustek turystycznych lub kart pływania morskich,
- 2) wyjeżdżających stale służbowo za granicę w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych w służbie ruchu żeglugi wodnej lub powietrznej albo komunikacji lądowej.

§ 6. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się również do osób, które wyjeżdżają za granicę na pobyt stały. Osobom tym wojskowy komendant rejonowy wydaje zaświadczenie o ich stosunku do powszechnego obowiązku wojskowego. Kartę powołania, osoby te zwracają wojskowemu komendantowi rejonowemu.

§ 7. Sposób postępowania z wojskowymi dokumentami osobistymi osób wyjeżdżających za granicę normują przepisy w sprawie wojskowych dokumentów osobistych.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 4 marca 1960 r. w sprawie wydawania zezwoleń na wyjazd za granicę poborowym przeznaczonym do odbycia zasadniczej służby wojskowej oraz osobom powołanym do odbycia ćwiczeń wojskowych (przeszkolenia wojskowego) (Dz. U. Nr 16, poz. 92).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychański*

172

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 24 czerwca 1964 r.

w sprawie opłat za niektóre czynności notarialne i w sprawie ulg w opłatach sądowych.

Na podstawie art. 9 § 2 ustawy z dnia 25 maja 1951 r. — Prawo o notariacie (Dz. U. z 1963 r. Nr 19, poz. 106), art. 11 § 3 ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych i działek budowlanych (Dz. U. Nr 31, poz. 132) i art. 72 ust. 2 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1961 r. Nr 10, poz. 57, Nr 32, poz. 159 i z 1962 r. Nr 10, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za czynności notarialne dokonywane w związku ze sprzedażą nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych i działek budowlanych (Dz. U. Nr 31, poz. 132) pobiera się połowę opłaty stosunkowej, określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1951 r. o opłatach za dokonanie czynności notarialnych (Dz. U. Nr 65, poz. 450 i z 1958 r. Nr 13, poz. 55).

2. Jednakże za sporządzenie aktu notarialnego, którego treścią jest sprzedaż przez Państwo na rzecz spółdzielni mieszkaniowej (lokatorskiej) domu mieszkalnego wraz z ustanowieniem prawa wieczystego użytkowania gruntu, na którym dom został pobudowany — pobiera się stałą opłatę w wysokości 1000 zł.

§ 2. Za sporządzenie aktu notarialnego, którego treścią jest przeniesienie przez spółdzielcze zrzeszenie budowy domów jednorodzinnych na członków zrzeszenia prawa własności wybudowanego domu oraz prawa własności lub prawa wieczystego użytkowania gruntu zajętego pod budowę (art. 157 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach — Dz. U. Nr 12, poz. 61), pobiera się jedną czwartą opłaty stosunkowej.

§ 3. Za sporządzenie aktu notarialnego związanego z realizacją przepisów art. 153 ustawy o spółdzielniach i ich

związkach w odniesieniu do poszczególnego domu jednorodzinnego lub lokalu w małym domu mieszkalnym oraz w odniesieniu do gruntu, na którym dom został pobudowany, pobiera się opłatę stałą w wysokości 300 zł.

§ 4. W okresie do dnia 31 grudnia 1966 r. opłatę stałą w wysokości 500 zł pobiera się za sporządzenie aktu notarialnego zbycia lub zamiany domów mieszkalnych wraz z prawami do gruntów, na których domy te zostały pobudowane, jeżeli zachodzą następujące warunki:

- 1) stronami są spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego tego samego typu,
- 2) zbycie lub zamiana jest potrzebna do usprawnienia gospodarki spółdzielczymi zasobami mieszkaniowymi, a potrzeba ta została stwierdzona uchwałą Zarządu Centralnego Związku Spółdzielni Budownictwa Mieszkaniowego.

§ 5. Za sporządzenie aktu notarialnego, którego treścią jest ustanowienie lub przedłużenie prawa wieczystego użytkowania albo przeniesienie tego prawa, pobiera się, poza przypadkami przewidzianymi w §§ 1—4, pełną opłatę stosunkową.

§ 6. Od wniosków o wpis w księdze wieczystej prawa własności lub prawa wieczystego użytkowania nieruchomości nabytych na podstawie ustawy o sprzedaży przez Państwo domów mieszkalnych i działek budowlanych pobiera się połowę opłaty przewidzianej w przepisach o kosztach sądowych. Jeżeli jednak wniosek dotyczy nieruchomości określonej w § 1 ust. 2, pobiera się opłatę stałą w wysokości 1000 zł.

§ 7. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 kwietnia 1962 r. w sprawie ksiąg wieczystych dla terenów państwowych oddanych w wieczyste użytkowanie i dla bu-

dyneków na takich terenach, stanowiących odrębne nieruchomości, oraz w sprawie opłat sądowych od wniosku o wpis wieczystego użytkowania i własności budynku (Dz. U. Nr 29, poz. 134) w § 14 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 1 skreśla się trzecie zdanie rozpoczynające się od wyrazów „Od wniosku o wpis budynku...”;
- 2) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:
 - „2. Od wniosku o wpis prawa własności budynku stanowiącego odrębną nieruchomość, a wzniesionego po ustanowieniu wieczystego użytkowania, pobiera się opłatę stałą w wysokości 100 zł, jeżeli wniosek o dokonanie wpisu został zgłoszony przez:
 - 1) osobę, na której rzecz wystawione zostało pozwolenie na użytkowanie budynku, lub jej spadkobierców,
 - 2) członka spółdzielczego zrzeszenia budowy domów jednorodzinnych, nabywającego od zrzeszenia budynek wybudowany przez to zrzeszenie (art. 157 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach — Dz. U. Nr 12, poz. 61).”;
- 3) ust. 2 otrzymuje numerację 3.

§ 8. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1958 r. o ulgach w opłatach notarialnych i sądowych (Dz. U. Nr 4, poz. 15).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

173

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 24 czerwca 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane budownictwa powszechnego.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. Po § 147 rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 21 lipca 1961 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać obiekty budowlane budownictwa powszechnego (Dz. U. z 1961 r. Nr 38, poz. 196, z 1962 r. Nr 46, poz. 225 i Nr 53, poz. 269 oraz z 1963 r. Nr 6, poz. 37), dodaje się nowy § 147a w brzmieniu:

„§ 147a. 1. Przepisy wydawane na podstawie art. 7 i 9 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 7, poz. 46) mogą w stosunku do poszczególnych rodzajów obiektów budowlanych wprowadzać na oznaczony

czas lub na określonym terenie odstępstwa od warunków technicznych, określonych w § 37 ust. 1, § 42 ust. 1, § 52 ust. 2, § 54 ust. 3, § 60 ust. 1, § 62 ust. 1, § 87 ust. 1 i 3, § 92 ust. 1 i 2, § 93 ust. 6, § 96 oraz w § 143.

2. Odstępstwa, o których mowa w ust. 1, nie mogą łagodzić wymagań higieniczno-sanitarnych, wynikających z przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych; w z. *S. Pietrusiewicz*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.